



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 496/2021
12.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Алагић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО са седиштем у ..., кога заступа Радоје Стефановић, адвокат из ..., ради повраћаја ствари, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1901/17 од 13.09.2017. године, у седници одржаној 12.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1901/17 од 13.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 874/16 од 31.01.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му врати у исправном стању и неоштећене покретне ствари ближе описане у том делу изреке или да му надокнади ревалоризовану набавну вредност од 12.169.549,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.02.2011. године као дана подношења тужбе па до исплате као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 578.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужиоца за ослобађање од трошкова поступка у висини судске таксе за тужбу и одлуку. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 590.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1901/17 од 13.09.2017. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу врати покретне ствари ближе описане у том делу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му врати у исправном стању и неоштећене покретне ствари наведене у ставу првом изреке, турбо миксер, као и алтернативни захтев за исплату укупне ревалоризоване набавне вредности покретних ствари наведених у ставу првом изреке у износу од 12.169.549,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.02.2011. године као дана подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), који се у овом случају примењује на основу чл. 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али да није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 30.06.2003. године закључен је уговор између оснивача предузећа „ВВ“ МПР Предузеће за производњу, трговину и услуге ДОО и то „ГГ“ LTD, „ДД“ ДОО и АД „ЂЂ“ са једне стране и тужиоца АА, са друге стране, који је оверен пред Другим општинским судом у Београду. Овим уговором прецизирана су права и обавезе уговорних страна, између осталог, да се тужилац обавезао да у предузеће „ВВ“ МПР као оснивачки улог унесе покретне ствари које су предмет тужбеног захтева у овој парници као неновчани део оснивачког капитала предузећа, тако да на име улога на тужиоца прелази удео од 10% као суоснивача предузећа „ВВ“ МПР ДОО ... До реализације наведеног уговора није дошло и тужилац није уписан као суоснивач овог предузећа. Дана 07.11.2003. године закључен је уговор о купопродаји између продавца предузећа „ЕЕ“ ДОО кога је представљала директорка ЖЖ супруга тужиоца и купца „ВВ“ МПР ДОО кога је заступао директор ЗЗ, а предмет овог уговора су биле исте покретне ствари које су предмет тужбеног захтева у овој парници. Приликом примопредаје дужности директора ЗЗ на тужиоца АА сачињен је 14.06.2004. године извештај о стању машина које су предмет овог спора. Између истих уговорних страна је 05.07.2004. године закључен уговор о раскиду наведеног уговора о купопродаји. Решењем Привредног суда у Београду Ст 263/10 од 26.08.2010. године покренут је стечајни поступак над Привредним друштвом за производњу, трговину и услуге „ВВ“ МПР, закључен је поступак стечаја и наложено брисање дужника из регистра. Тужилац је пријавио своје потраживање о стечају, а стечајни управник је оспорио захтев за излучење спорних покретних ствари са образложењем да је након уласка у посед и преузимања документације стечајног дужника констатовано да се наведена имовина не налази у пословним књигама стечајног дужника. Овде тужени предузеће „ББ“ ДОО купило је стечајног дужника Привредно друштво „ЂЂ“ и променило пословно име у „ББ“, па је решењем стечајног управника Трговинског суда у Лесковцу Ст. бр. 4/06 од 05.07.2007. године обустављен стечај дужника АД „ЂЂ“ пошто је продат као правно лице. Његов заступник – директор је приликом преузимања фирме затекао производе и робу која се налазила у простору фирме „ВВ“, међу којима су биле и покретне ствари које су предмет тужбеног захтева у овој парници, с тим што је једна од ствари коју тужилац потражује турбо миксер била предмет крађе коју је тужени пријавио и о чему је сачињен записник у полицији.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац није активно легитимисан у овој парници јер није доказао да је власник спорних покретних ствари, односно није доказао да ли те ствари представљају

заједничку тековину и на који начин су прешле у посед туженог. Имајући такође у виду да не постоји записник о примопредаји наведених ствари јер покретне ствари које представљају предмет тужбеног захтева нису идентификоване пописане ни евидентирани од стране туженог. Поред тога, није познат начин на који су покретне ствари прешле из имовине радње „ИИ“ на које гласе фактуре, у имовину тужиоца, а затим из имовине предузећа „ЕЕ“ на имовину предузећа „ВВ“ МПР, те да ли се те исте ствари налазе код туженог „ББ“ ДОО.

По оцени другостепеног суда, предметне ствари су купљене од СТР „ИИ“ која се водила на име тужиоцеве супруге која је 18.03.2003. године сачинила потврду да ове покретне ствари представљају заједничку имовину ње и тужиоца и да је сагласна да тужилац ову опрему уложи као оснивачки улог у предузеће „ВВ“. Радња „ИИ“ је предузетничка радња, а имовина занатске радње се сматра имовином власника као физичког лица на основу члана 85. став 1. Закона о привредним друштвима. Супруга тужиоца је издавањем потврде о овој имовини дала статус заједничке имовине супружника, због чега је по оцени другостепеног суда тужилац активно легитимисан да у овој парници потражује покретне ствари.

Када су у питању покретне ствари које су предмет тужбеног захтева, у поступку је утврђено да је турбо миксер украден, да је тужени пријавио крађу полицији, а да су са осталих машина поскидани витални делови. Машине се налазе на истом месту где су и први пут донете у „ВВ“ а то је фабрички круг туженог који је „ВВ“ тада користио. Законски заступник „ВВ“ није знао чија су роба и производи и одлучио је да је сачува док се не појави власник. Роба која је предмет тужбе је била предмет примопредаје између њега и тужиоца када је био директор „ВВ“ и машине су тада биле у погону. Наведене ствари се од момента њиховог уношења као оснивачки улог у предузећу „ВВ“ стоје у делу фабричке хале предузећа „ЂЂ“ из ..., сада „ББ“. Утврђено је и да тужилац приликом предаје дужности директора предузећа „ВВ“ (2004. године) није тражио предметне покретне ствари.

Имајући у виду да се право својине на покретним стварима стиче предајом, а основ за стицање права својине представља уговор о купопродаји или неки други правни посао, а ове ствари нису враћене тужиоцу као власнику чији излучни захтев је одбијен јер те ствари нису евидентирани у пословним књигама стечајног дужника и не налазе се у поседу дужника већ у простору предузећа „ЂЂ“, сада „ББ“ који је користио и стечајни дужник, другостепени суд је обавезао туженог да тужиоцу врати ствари на основу члана 37. Закона о основама својинскоправних односа (имајући при том у виду исказ туженог који је био вољан да наведене ствари врати и при томе није истакао да се ради о његовим стварима или стварима трећег лица). Одбио је захтев тужиоца да наведене ствари врати тужиоцу у исправном стању и неоштећене као и захтев да му се надокнади ревалоризована набавна вредност ових ствари јер је тужени купац стечајног дужника који не одговара повериоцима за потраживање према стечајном дужнику које су настале до обуставе стечајног поступка.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Према члану 136. став 5. Закона о стечају за потраживања према стечајном дужнику која су настала до обуставе стечајног поступка ни стечајни дужник ни његов купац не одговарају повериоцима.

Имајући у виду да је потраживање тужиоца према фирми „ЂЂ“ тада стечајном дужнику кога је купио овде тужени, настало пре обуставе стечајног поступка, то по правилном закључку другостепеног суда тужени не одговара за обавезе стечајног дужника, па тужилац неосновано потражује повраћај ствари у неоштећеном стању и накнаду њихове ревалоризоване вредности. С тим у вези, нису основани ревизијски наводи којима се указује на другачији закључак, односно да потраживање није настало пре стечаја тог предузећа. Осим тога, ово потраживање у виду накнаде штете и изгубљене добити за опрему која је предмет тужбеног захтева у овој парници, било је предмет и тужбеног захтева у парници коју је покренуо овде тужилац против тада туженог „ВВ“ МПР пред Привредним судом у Београду. Та парница је окончана решењем Привредног суда у Београду П 16806/10 од 24.11.2010. године којим је прекинут поступак због отвореног стечајног поступка над тим туженим.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић